

Zalán Tibor

Lassú halált játszik

TARTALOM

Hercegravatal			
Animáció	Temető-séta	Tarkó	Szökés
Báb, színház	Stockholm	Csöd-térkép	Tánc
Zene	Szégyen	Tévedés	Villám
Visszatérés	Szemben	Tovább	Hít
Virrasztás	Áldozat	Párnatöredék	Hiány
Vereség	Dél	Töredezés	Gyanú
Végpont	Elbizonytalanodás	Tövissek	Készülődés
Hangyák	Elemek	Után	Menekülés
Beavatás	Elmozdítás	Ütemtévesztés	Szonet ↔
Belül	Elutasítás	Vadászat	Közeledés
Áradás	Epilógus	Vesztéglés	A szomjúság nyelvé
Beckett	Érintő	Szerződés	(Alkonyati vernisszázs)
Bejárás	Forma	Táj	(Arcodhoz mászik)
Berlin	Fríz	Történet	(Lebontogatja csontját)
Búcsú	Galilei-hőmérő	Várakozás	(A kő fogadja)
Áldozás	Erdőn	Variáció	(Bemozdul a képbe)
Délelőtt	Érintés	Halkuló	(Einstein-éj)
Dramaturgia	Évforduló	Téleső	(Semmivel teli)
Ébredés	Fél-halandzsa	Házszenelő	(Felhúzott térddel)
Hiátus	Agresszió	Háttal	(Szétrágja a létet)
Makett	Alkony	Helyrom	(Beleégett zuhanás)
Manipuláció	Alkonyat	30 haiku melyben	(Elfordul benne)
Helyszín	Álom a vágóhídon	tanítványaitól	(Homályt fal)
Idézet	Haladék	búcsúzik	(Emeli a létet)
Irgalmasság	Halvér	Út	(Romkert a képen)
Január	Hangyák	Füst	(Lassú halált játszik)
Mézeskalács	Hatiora	Könyörtelenül	Mesterszonett-kópiák
Karének	Híd	Verőfény	Elsüllyedt szonettek
Késleltetés	Utazó	Szomjúság	(szárnya sem)
Kimerevítés	Interieur	Táj	(hol az Isten?)
Körül, járás	Képség	Sárnyomok	(hagyta szétesni)
Langusztá	Kő	Vonaton	(játékát, forró)
Látogató	Lakoma	Bogár	(nagy, kerek)
Boltozat	Madártörés	Átkelés	(átütött a semmi)
Lepke	Marosvárárhely	Szárnyak	(papírvirágokat szórt)
Más	Meredély	Nézte	(örvény kavarta)
Napirend	Növekedés	Ciprusok	(nem ismert rá)
Pókátírás	Oldás	Szólam	(mely kísértette)
Portré	Összpróba	Tükör	(kettévágta, hitte)
Princeton	Pár	Emelkedés	(átment a holnapba)
Forgás	Poszt	Madár	(megérintette,
Hercegravatal	Rétegek	Várakozás	tovalebbent)
Reggelre	Stáció	Távolodás	(nyomot se hagyva)
Rongy-majális	Szorongás	Homály	Távolodás
Sár	Szökés	Horror	
	Találkozás	Között	
	Találkozás		

Hercegravatal

Animáció

A héjon át
szivárgott
Riasztó lassúsággal
alakította
ki a helyét - hiába
kereste
mosta vágta a partot
Soha többé
nem látta meg a hajót

Báb, színház

A korona hidegében
darvak
Kesztyűs bábok is
lesznek
könnyed ujjbillentés
csak - és a lehullott fejek
Várni fog a paraván
mögött
várni a porban, hol
elhullott
állatok, szüntelen
átszivárgások

Zene

A húsáról
beszél. Zöld
rácsok előtt piros
székek
A húsáról
a
beszélnek

Visszatérés

Majd visszatér
az ablak vastag üvegén
megáll
az árnya. Belép
és ruhája a földre esik
Nem lép
beront, éhessége
a ferde ház dermedtségét
felveri
Amaz majd kapkod
boldog a homályban
és öntudatlan
akár a cukortalan
nagykamasz
Gyönyör
emléke verődik szét
porcelánkoponyában

Virrasztás

Megfogadtuk
Az éjszakai vörösborok
még
nem alázták
meg a mozdulatokat
annyira. Intettél
Csönd
támadt. És kérted
Fekete volt a kezem
végigcsordult
az ujjamon. Mosolyogtál
Féltél
Most megismered
A mélyben
zúg a város, fogadban
élesen
visszhangzik az éj
Át fogjuk
virrasztani valaki halálát
megint

Vereség

Később
megetette a zongorában
lakó sirályokat
A Tutaj utcán végighasadt
a hajnal
horpadásaiból szégyenlősen
előszivárogtak
markukban még lüktettek
a véres
éjjeli marhaszívek
a másnapos hentesemberek

Végpont

Azon a lépcsősoron
már nem mész föl
többé
Barlangot kaptál
ajándékba, később rájöttél
: kivégzőhelyed
Senki nem lesz veled
az úton,
egyedül kell megtalálnod
a sziklát is,
melyre cipőd talpa
árnyékot vet majd, végül

Hangyák

Reggelig elfeküdték
az arcukat
Nem kérdezték, mit
álmodtál
nem válaszoltak, és nem
fordítottak hátat
Hangyák
halott katonák szétszórt
lábai
égnek a boltozat szekerei
Morzsák
ahogy peregnek rájuk
peregnek rájuk

Beavatás

Az Opera elől
indul
zsebében megzörrennek
a *kialvatlan* szögek
Mire a fák
közé ér
a hátukra fordított
zseblámpák
förlúsznak a horizontig
Hozzányúl
a másikhöz, tenyere
érzi az ízt, de még
nem érti
hát dadog. A falak
mélyén kereng és
csikorogva
emelkedik a homály

Belül

Már nincs
ott a homályban
a kéz
szürke írónnal húzta
át az összes nevet a versek
fölött. Végre
birtokon belül
ő gyújthatta be a
krematóriumi tüzet
A hamuba, ami a
századok után
maradt
nem volt kedve belerajzolni
a madárnyomokat

Áradás

Rábízta egy
névmásra a tekintetét
Sokáig nem történt
semmi. Sokáig lebegett
a semmi történésein. Végül
már mindegy volt
számára
hol
mikor feje
körül hajnalodni kezdett

Beckett

Magányos
törésvonalak, fekete
mennyező az elhallgatás
téglaiban
Ember súlya
megroppan alatta az ág
És csönd Csönd
Csönd és csönd
Csönd a csönd után a
csönd

Bejárás

előbb
előbbre mozdul
mozdul el
elmozdul
mozdul oda
oda onnan
onnan mozdul
mozdul el
elmozdul
mozdul utána
után

Berlin

Egy zuhanásban
anyaméh-sötétben
fölébredni
és nem ébredni föl

Búcsú

Rög gurul így el
Azután csend Azután még
a visszhang csendje
Skorpióval szájában
dadog a létről
Nem ismerik többé
az ajtók
levelet ír az istennek
megüzeni
: szeresse És nagyon szeresse

Áldozás

Ne szólíts
Szólította mégis
Várj, reszketek
Sietett elhagyni
később ezért
A horizonton túl
rángó haltetem
Ember, csak halász
Ezt
morogta akkor
Halász, még ember
Alkonytájt
vagy kevéssel
előbb jött meg az emberhalász

Délelőtt

A poharak
az asztalon felejtődtek
Éjszakák
története derengett
rajtuk át, hangok
az üveg húsába fagyva
mintha zene, mintha
a halott
távoli, szürke homloka
mögött
az aranysisakos galambok

Dramaturgia

A könnyű matraccba
beköltöztek
a viharok. Arca elé
vonva csuklyáját
előre hajolva könnyedén belép
„Kérem, a bogarak
mégsem
vállalják az ígérkező
menüettet.”
Zavart csendben eltöri
a gyertyát
Lerogy.
Megengedi magának
a cinikus mosolyt
mielőtt feláll
Kint közben a kivégzőosztag
komótosan előkészül
Az elázott kendő rossz
szagára
rándul majd csak össze

Ébredés

Hívta
cserepes volt a hangja
Hova hívta
ahová nem ment el
Azután, mint a
gyászjelentés
a hír: él
Úgy, mint akit még
sohasem öltek meg

Hiátus

Meggörnyed
a parton, a kenyeret sem
veszi át
Nincs árnyéka, tükörképe
a vízbe
belefeketül. Nézi
az alvót de
nem érez
így sem könnyörületet

Makett

Kijelölték a
helyeket. Az
időt
Felsorakoztatták
Felsorakoztak
A hat puskacsó egyike
üres
Ahol az ártatlanság
beszennyez, még így
sem
érdemes túlélőnek lenni

Manipuláció

Valahány irányból
ugyanoda jut. Egyirányú
labirintus
végén a sírás. Nem
akarni a jót *legalább* nehéz

Helyszín

A ködben
etruszk madárárnyak
majd alvadt vér a
cserjeágon. Széttépett hóesés
Nincs elkezdni kivel
Talán
a történet is más
Talán a más is megtörtént
már. Egy végső
talán még lehet
fogódzó - talán.
Szája tömve
múlt idejű, kifáradt igéekkel

Idézet

Javunkra volt és
mégse
szerettük. A pontot ő látta
meg előbb
A madarat
is a leszögelt doboz
tetejére szállni
Megtettük, vagy csak
meg akartuk tenni érte
Addig, vagy azután vagy
amikor
akkor
ha

Irgalmasság

Talán
az érintése, vagy
legalább ne taszítaná
lejjebb
a meredélyen
hozza tapogatózott
a kialvatlan téli délelőttben
A vele
való irgalmasságot
azonban még nem mérte ki
az idő
Kidobott gyerek
fekszik havon
múltak háttal, jövőnek
Istennek háttal

Január

Elértük
tehát a tagolatlan
mondatokat
Amit még mondanánk
az most nem mondható
Két
vázára fogyasztott lény
Két fölösleges
áldozat
Két jelzötlen tévedés
Az ifjúság elhallgató
vásznain
idegenek. Erőlködő ragadozók

Mézeskalács

Forgatja, játszik
vele
beleharap végül
Szívbe, türelmetlenül
akár a kisgyerek
Tükrét
beverte az idő

Karének

Ujja szálakat
bogozott szét, kereste
gubancolta
nem találta. Háttal
a behorpadt fénynek
óriási keze árnya
óriási árny
csal erőtlén
hullott
alá. Por
kevés riadalom
s a megrepedt
idő
elszivárgó aranyfüstje
az egyszerre
mozgó duzzadt ajkakon

Késleltetés

Összerezzen, amikor
hallja
a kivágott udvar fája
megcsikordul
Hadarva sorolja elő
ez *apa*, ez pedig a
szörny
Fájdalmasan a hasába
fúrja fejét
Nem láthatja
a horizonton átvonuló
csótány lassított
diadalát

Kimerevítés

Avarpergésben
galamb mozdul, riadtan
aranylik a szeme
Zöldarany golyó-
forgást
merekít végtelenné
a dörrenés
Hanyatt fekszik
párnáját bezúzták
a kiszabadult hirtelen
szárnytollak

Körül, járás

Miért
nem jött el
ha itt lenne
ha nem ott
ha nem
ha lenne itt
ha lenne ha
nem itt ha lenne
miért

Langusza

Reggelire fagyott
ollók, néhány
üvegdarab
A tálcán a nedves kés
mellett kevéske ecet
Hal
Héj, hagyma, rizs
bor, hús és a kukacok

Látogató

Üres lakásban
üldögél
keresztbe tett lábbal
kövön
Nem néz fel
jól esik a belépővel
megérkező hideg
Otthonosan
vackolódik bele a
lihegésébe
hiába
hogy megölni jött - később

Boltozat

Valaki a homály
boltozatához verődik
lepke
valami, angyal
Közeledik. Megáll
Már nem lép be
Már csak véres
és hó
és csak szital

Lepke

Nem látja
csak nézi, mindig
arra
fordul, ahol épp
nem lehet
Úgy fordul. Az erőfeszítés
apró fájdalmakkal
jár. Aztán
a tekintetük mégiscsak
találkozik. Undor
s a formákat szétvető
kívánás
Mindegy
Végre szégyen
nélkül
Marhat párolgó húsába
Fölöttük *megettörténik* a lepke
fenséges haláltusája

Más

A csövön
neonfénybe fagyott
bogár
lábai kuszán fölmerednek
A padláson
horkolás, lent a
meleg állat homály
ropogtat.
A fal repedéseiből
előszivárog
álom, vér, vagy
még valami más is

Napirend

Emelkedik
följebb
Szájában meglebegteti
a
jeges vizet
Kinéz a hó barbár
torlaszai
felé - sóhajt
visszaereszkedik
Hozzákészül
a következő
reménytelen emelkedéshez

Pókátírás

A testtájak meleg zónái
elnyugszanak
Növényevő állatot
sír fel derengéséből
a ragadozó
így. A fagy
töréspontjaira
függesztve remeg
hálócska-lét
Utazunk

Ennyi még talán
Méreg szivárog szét az
úr sötét testében. Vergődése
lelassul, sóhajt és megáll -
és tart a tartófonál
tartja még

Portré

Táj hamuból
lassú szél sodródik benne
végig
szítal lágy pernye szét
Szobor kettérepedt fejéből
a fű
fűvön halott bogár
görcsösen kapaszkodó
szétszórt keze

Princeton

Einstein
a fagyalattal
a falon. Idáig
hallatszik az óceán
a dögre
szálló sirályok
jajgatása.
Egy U-HAULban szétszedett
ágy zörög
a nyárban
fölmerednek
a könnyörtelen rugók

Forgás

Hátulról ölelte át
szégyentelenül, azzal a
szenvédéllyel, melyet a másik
már elfelejtett. Nem hallhatta hát
hogyan szűkül bent, akár a gyermek
akár a sebük takarni nem tudó szerencsétlenek.
Később, a kesztyűjét lehúzza már, nyúlt az ágyékához
ő hátradőlt, szerencsétlen volt, szomorú, mint a győztesek
: közben félelem járta át - a másik meleg, mély, nyers ragyogása

Hercegravatal

Elmúlik vagyis már
elmúlt
A törmelék kihűl a
szétmocsokolt padlaton
A tekintet rézsút emelkedik
de saját pillanatában vissza is zárul
A zuhanás megelőzi a hangot
A törpezátony fölött páربولtozat
valami örvény ami az álomból került elő
Finom létpermet szítál
A kiválasztottból holnap lesz az *egyik*

Reggelre

a pincérek lehordták
fákról
a lombokat. Kevés fény
a hallgatása
Szítál. Ő már nem
hiányzik
A bevárt, az *örökös*
Valaki nevet
és hiányzik a szája
Titka árnyéka
mégis
belengi az ébredő mészárszéket

Rongy-majális

Gyermekek
menetelnek
a naplemente felé
Mintha nyár, mintha
rongyok majálisa
mintha pók kitépett
lába emlékeznék
a háló
távoli szegletén
megcsillanó elmúlásra

Sár

A szavakba
átköltözött
vér
még lüktet tovább
Távozása után hajolt
a szélvédőn
sárdarabok
sarakat dobál a szél.
Arca elé kapta a kezét
de már
elkésett a mozdulattal
Hallotta, ahogy csorog
csurog lefelé a sár
a másik sara
Húsáig szivárogtak le
a dermedő
massza finom roppanásai

Temető-séta

A hó kegyelmében
még bízik.
Az árnyék sokáig esik és
nem ér el odáig
Ketten vannak, háttal
a délutánnak
Már nem
beszélnek, már nem
fordulnak meg

Stockholm

Az eső
és a
megpattant
homlokzatok
Nem
ragyog csak a homály

Szégyen

Túl erős
fény ez zenéhez.
Megaláz
a szentjánosbogarak
lassú téli vonulása

Szemben

A tükör fölért
egész
a plafonig. Minden
látszott benne - a fölösleg
kiterjedései
néha látványosan
szépek
Halott apja is ott állt
a szétvert asztalnál, állt
és hallgatott
*A hangoknak nincs
visszatükröződésük* mondta
hirtelen

Áldozat

A zuhanást hagyta
legvégére
az
ürességet lefedő
ezüst-papírmaszkokat
Szomjas volt
kiszáradt
itatóvályúk meredtek
mindenütt az
égre
Nem hívták, várása
mégis
mély volt és
elkerülhetetlen

Dél

Dérczy Péternek

Két gyámoltalan
állat vonszolja
magát
fölfelé a meredélyen
Nap
a körző támasztó szára
merőlegesen
szúrja át a földet
Zihálás Véres
nyál a kövön
Egyikük sír
Egyiküket
meg fogják ölni

Elbizonytalanodás

Megérinti
Nem fáj
Nem érinti meg
Fáj
Nem fáj
Megérinti
Fáj
Megérinti
Nem

Elemek

Ki akar szabadulni
a szoros
szerkezetből. Valahol
emlék
csendül, valaki
a halálának
örül. Résnyire
nyitott ablakon át
felhők
vonulnak, vonat tolat
keresztül
a szobán Füstjében
zuhanyrózsák áznak

Elmozdítás

A boltívet
belakják hajnalig
a smaragd denevérek
Kint eső
a halottat már
arrébb mozdították
néhány ujjnyival
Résnyire
nyílt ajtók mögött
gazdátlan sírás lengedez
Üres ez a pont és
vakító
akár a rosszul
exponált film
Háttal fekszik
kihűlt gerince idegenül
mered az éjszakára

Elutasítás

Az ölébe teszi
nem nyúl érte, Meleg
combjain haldoklik
a *tárgy*
Az ablakon túl
szél, lassan
bealkonyul. Nehéz
levegőben
egyedül
vonszolja magát
tovább

Epilógus

Maradj
csak így
távolodhatsz el
végleg

Érintő

Látod
Ez itt vér
Nem
Nem lehet
A szememből folyik

Forma

Ami kívül
lehet, az már
nem
Bent hallgat az
összeszorított rend
mint égen a halak
a meg
maradt szavak
fölfelé hullanak és elérik
a nemlét peremét
A kimondhatóság
alkuja is elkövetkezik

Fríz

A meleg negatívból
kiválnak
a sárga női formák
Tavaszi lehet
ilyen
a vágóhidak udvarán
hajnal a japánkertben
Mint ha álmodná, mozdulni
képtelen
álláig ér már a föld

Galilei-hómérő

Mácsai Pálnak

Szemközt
a völgyben kései
szentjánosbogár-áradás
Horizontba akadnak
kelletlen
horgas jelek
Emelkedik, süllyed
megállapodik
végül
A falon lógó kilincsben
megszakadt
az anyag, régi gang
emléke lifeg kiálló
csonkon
Valaki belép
késik az árnya
szárnyaszegetten hull
alá
a szívre mért oroslán

Erdőn

Elnyúlt
a fűre ledobott
kardigánon, bámulta
a feje fölül elforgó
lombokat Hallgatta
a feje körül elforgó
csillagképeket
Hagyta, megérintse
a láthatón mögött
kibontakozó
Ujjait
lüktető hajába szúrta
és dadogott - aztán
csak kitepte szájából
hallgatását a gyönyör

Érintés

Közel engedte
magához
de föltárulkozása
elmaradt
Ismeretlen lihegés
kerengett sokáig a falak
között
és vágyódás, amit
azóta sem érthet

Évforduló

A levegő szürke
szemcséi között
feloldódik az
előkeveredett hang
Összenéznek
nem
tudják lefordítani
egymás tekintetét
Elfordulnak
tapéták lassú
kiterjedésébe
vesznek bele, ahogy
sort sor alá, szomjasan

Fél-halandzsa

valahova
menendez mendez
mendez menendez
vala
hova utu
rea

Agresszió

Egyedül ül
szemben
az lényel Szerelme
mély és mozdíthatatlan
Rögök hullanak
Innia
kell Tart
a várakozás délutánja

Alkony

Azt mondja
kitárta szárnyát
az ég Pedig
csak
haldoklik a madár

Alkonyat

A vízen
csecsemőhullák úsznak
ropogva
vonul fölöttük
az alkony a horizont
felé. Betört egek
alatt áll
Árnya kő
karjában tartja

Álom a vágóhídon

Mielőtt belépne
gondosan letörli cipője
talpáról a sarat
Szemközt
hideg falak, kékké
dermedt vékonyka
ablak. Hallgat
Nem fordul meg
Háta mögött már ott
áll, aki érte jött el

Haladék

Háta mögött
az alkonyodó kert
Mögötte, ahogy néz
az állat
Kitakarítja a fényben
ázó ketreceket
vizet hoz, lesikálja
a lavór peremére
száradt vért
Helyére
tolja a reteszt
Végül

Halvér

Elfelejtkezhetek
róla
a hal vére
kialudt a tálon
Az ágyon hagyták
A padlón hevert
összegörnyedve hajnalig
Álma mély volt
és haszontalan
A leejtett kő
visszhangját várta

Hangyák

Reggelig elfeküdtük
az arcunkat
Nem kérdeztük, mit
álmodtál
nem válaszoltunk
és nem
fordítottunk hátat
Hangyák
halott katonák
szétszórt lábai
égnek a boltozat szekerei
Morzsák
ahogy peregnek rájuk
ránk

Hatiora

Lent
élek de felfelé
nézek
Fénytelen testű lények
szelik át
az éjszakai eget
hét
egymáshoz kötözött
óriáscsillag
lebeg a semmi fölött
Kemény a szívem
nem ismerem a békét
Az emlékezés
minden tudásom

Híd

Kiss Róbertnek

Mögéje áll
Tarkója kimered
a délutánból
Akár a fegyencek
Két pont között súlytalanul
bealkonyul
Itatóhelyre vánszorognak
a
kiszáradt állatok

Utazó

Megérkezését
nem tartotta számon
senki
A napok
is ferdén peregtek
el Az éjjeliszekrényen
hideg félórája
maradt
és aritmikus ketyegés
a fürdőszoba hamis-márvány
törülközőiben

Interieur

Tapéták homályán
gyermek
kuporog Felnevet
visszahallgat. Csontokkal
játszik

Kétség

Ketten A
vízmosás
alkonyi ázás
Ecetfa
benéz Méri
Átsuhan
Az úton senki
Senki
Hagyom

Kő

Megszabadulni
akart
utoljára
eldobta a követ is
Azóta követi
Él, és tudja

Lakoma

A tál
a sötét szétrepedt tükre
Órák ragyognak
szivárgó selymeken
Lovainkat kivezetik
a halott rétre
Légy velem! most
Fehér ingben sodor
a föld
Megáldozom
és vétkezem

Madártörés

Nádszál
az ember, törékeny
Hogyan tudsz
aludni
(párnádra mintha
leszállna)
ennyi fényben
(a törött madár) Vé
res a szárnya Vé
res az árnya El
jött még
ma veled
hál
na hajnalig át
visz a halálba

Marosváránhely

Bábu lép
Más kép. Kép
más
és ember. földre verve
Transzparenszekkel
virradt hideg
horizontok és
vér. És üveg. Vérüveg
Én
magyar
lenni volt

Meredély

Még
tart az éjszaka, nehéz
vasai fölmerednek
Gyermek játszik
üveggolyó
elgurul Lehetetlen
pedig végig
elkísérte zajtalan
pusztulását

Növekedés

A termet
rosszul világították
meg. Hallani
a szivárgást is
rozsdá
mozgolódását a vason
Homályban hagyott
szegletekben
kezd nőni, sírása
ijesztő lesz
és elkerülhetetlen

Oldás

Átszeretkezetlen
éjszaka végén
köhécselés a lüktető
veremben
A dombtetőn meztelen
állatokra
tűz a nap. Ott már
örök dél
Véres
bárányfej-csonkok
gurulnak
szét sötét takarókon

Összpróba

A szagától már
nem idegenkedett
Súlytalan ott
létének végül
kiszolgáltatta magát
Megtette, és nem érzett
felelősséget érte. A felelős
lény
mécsese kialudt
Kapaszkodott
a vállába, s nem tudta
maga
felé fordítani a faltól
Tapadt hát tovább
a hátán
várt
akár a ragyogást várók

Pár

Újabb improvizáció Kő Pál régi faszobrára

Súlyosak lesztek
abban az ölelésben
Csípőd magasáig emeled
combját
horpadt mellkasodon
hintáznak
elszabadult mellei
Magába enged előbb
felhasadó kínban
aztán gyönyörben
és sóhajt, mikor
magányosságod
méhébe fellövell
Ugyanabban
az ölelésben fogantok
majd újra
és fogan meg szőkén
csecsemőtök koponyájában
értelmezhetetlen halálotok

Poszt

A szív megállt
Már
csak a tenger
hullámszik
bennem. A tenger

Rétegek

Végigkövették
a hang finom süllyedését
Még nem
vélték érteni
ami
később sorsszerűvé
vált
Lombokkal
takaróztak, falfirkákkal
villamos csengetésével

Stáció

Nem a könnye
csak víz és só
Sírás
mely hajnalig betölti
a termet
Valaki elzuhan
most. Árnya
ijedten lóg a falon. Fél
fordulat még
Eső ver
A homályon túl
Nem kér kegyelmet

Szorongás

Miért
nem néz
ha néz
Miért
néz
ha nem
néz
Hanem
néz
miért

Szökés

Babics Imrének

Bár egyre
súlyosabbnak érzi
felemelkedik. Verdesni
kezd
a felszín derengő karimája
felé. Ott majd várják
- - -
fenyőforgács
és
friss ácsolat

Találkozás

Semmi
sem
változott
a kézfogása
lett keményebb
A rózsakertre hamu
szítál
bár soha
ugyanúgy nem

Találkozás

Megérintette
hagyta
játszódjék a saját
zokogásával
Hattyúkról álmodott
lefejezett gyermekekről
a forró téren

Tarkó

Ügyetlen
mozdulattal a háta
felé nyúlt
hűvös ujjvégével
így épp
érintette. A ritkás
szöveten átsugárzott
a gerincén megfeszülő bőr
Szép és szertelen
test, akár az
állaté
... agyában valami
és a fájdalom
és a visszhangja
és sokáig
a gyötrés
a tarkó kimeredt pontján

Csőd-térkép

Tenyerében
a halálvonalak lüktetése
elcsitul szemközt
a piros korong
Kihűl
míg létébe visszatalál

Tévedés

Apró korrekcióra
készül
meg akar halni
Még nem tudja
szándéka
nem választható
Visszavonhatatlanul
és már
régen halott

Tovább

Haldoklik
a madár. Az ég
kitárja szárnyát
Alkonyodik

Párnatöredék

Mert nem
volt ott
nem volt
hová lehajtania
a fejét
Most itt
van, és
mégis fél
és fázik
és éhezik tovább

Töredezés

A darabokból
épülgető napok
egyre több
kényelmetlenséggel
járnak
A kémény szellőzőjén
át
elősuhanak a madarak
lecsapnak
az asztalon felejtett
kenyérdarabokra
tépnek
zajongva visszaszállnak
Kimért, nehéz
léptekkel kerülgeti
valaki
Attól fél
egyszer majd nem jön vissza

Tövisek

Nincs
a többes számnak
esélye. A
visszacsapódó
ág felnyársalja a néhány
lepkét. A kert többé
sincs

Után

Lassan válik
magává
szét két
gyámoltalan lény
gyönyörben
összekeveredettek
Kiválasztja
magányát mind
és sóhajtva beletágul
Már nem fáj
a jég
percegve vonja be
a ráncos lepedőn szétszórt
hangokat. Hangok
meztelenül és kitakarva

Ütemtévesztés

Két
meztelen
test a fagyott
bőrökön vacogva véti
el
az első gyönyör
véletlen ütemét
Gyermek az egyik
A másik halott
A falhoz támasztott
néma
babákat hajnalig
megerőszakolja a tél

Vadászat

Előrehajol,
tenyere az asztal
lapjába
merül. Nem meri
észrevenni a
sarokból
meredten figyelő vadászt
Ölében fegyvere
vércsöppek
emléke a holnapi konyhakövön

Veszteglés

Melléhez szorította
a kezét
Kint szélverés
ablakhoz
csapódó faág
Valaki oldalról nézte
Várt
rá és hallgatott
Egyszer csak
észrevétlen
elfáradt benne a félelem

Szerződés

Nem néz
fel, remeg, tudja
hogy nézi. Izgalomtól
cserepes ajkát
nyalogatja
a másik. Akár
a zsákmányát
szemlélő
állat. Akár a vesztét
megsejtő áldozat
Mindkét
várankozás az övé

Táj

A liget
mintha élne még
Lassú
tigrisek járnak rajta
át. El
felejtett, hangja
nincs állatok

Történet

Talán
Amíg merültek
fogták egymás
kezét A kavicséj
lassan
forgatta maga
alá őket Volt idejük
nem
kiáltani. Együtt-nem
Mintha két
madár egy szárnya

Várakozás

Hogy mikor
zárult be
mögötte, arra már
nincs
adat. Megszokta
az elhaladó
lépteket is. Megáll
elindul, nem
nyit
be soha. Mégis

Variáció

Nem
boldogtalanul
Nem
boldogan
Nem későn
Előbb
már semmiképpen
Nem ő
Más már soha
Nem vele
Nélküle
örökre. És nem
úgy. Így
sem

Halkuló

Ki énekel
Valaki. Nem én
Énekel
Szép. Éneke
szép, elhalkuló
Valaki
talán más, vagy
ő is, szétkente
az énekkart
az agyamon, mégis,
valaki,
ki

Téleső

Haramiák
vagyunk
szégyeneinket
összehordtuk a hideg
házba
padlótól plafonig, faltól
falig
Kint a téli eső
megállás
nélkül vert a repedt falióra

Házszentelő

A világot később
gyűjtják fel
Leszáll a galamb, a
gerenda meghajlik
sóhajától
Csordultig telik
márvánnyal
a serleg, a lehetetlen
ismét bizonyítható

Háttal

Elhúzódik, pedig
szüksége
lenne a megtöretésre
Szép, mint a porcelán vázák
magánya
Majd elmegy és
kitakarja
testét a fagynak.
Nem fontos, hogy ott marad
a másik
motoszkál, tesz-vesz egy
idegen szobában
szerencsétlenül
Háttal neki, a távoldásnak
ő, *az*

Helyrom

A sár
rászáradt vér
is lehetett
hisz vörös, emberi
rozsdá
Rág, állkapcsa fel
s le jár
Órli, elbontja-emészti
a kényes transzparenszeket

30 haiku melyben tanítványaitól búcsúzik

Út

Forgott a porszem
Az út fölért az égbe
És megérkezett

Füst

Tornyok - hitromok
Elsuhannak a füstben
Araszol a lét

Könyörtelenül

Bogánccsmagányban
Lassan könyörtelenül
A harmat súlya

Verőfény

Szürkén lecsordul
Az eső verőfénye
- levélremegés

Szomjúság

Alvó rongyszedők
Betonfalra karcolt jel
A szomjúságuk

Táj

Alvó kaszárnnyák
Bekerített ragyogás
Ködvárak ormán

Sárnyomok

Ájult vízköpők
A föld emlékezete helyén
Sárnyomok

Vonaton

Reklámfertőzés
A szomorú vonaton
Vipera-anyánk

Bogár

A vízmosásban
Hátára fordult bogár
Vad csalogányok

Átkelés

Fölemelkedik
Az árnyék tömött árnya
Átkel a vízen

Szárnyak

Szálló cserepek
Elsodort viharokban
Hideg szárnyverés

Nézte

Bodzavirágok
Égnek meredő falakon
A kezét nézte

Ciprusok

Fölázott árnyék
A madár arca helyén
Ciprus oszlopsor

Szólam

Rózsaablak néz
A romkert aranyába
Elnémult szólam

Tükör

Szomorú kobold
Az állat szelídsége
Fagyott tükörben

Emelkedés

Háta mögött a
Hópárduc léptű telek
S zöld emelkedés

Madár

Rácsok mosolya
Bokrok takarásában
Hajnali madár

Várakozás

Kavarog a szél
A magasság szégyene
még megérkezik

Távolodás

Kidőlt kerítés
Távolodó árnyalak
Töri a ködöt

Homály

Díszletek alvadt
Homályában szétázott
Cseresznyevirág

Horror

Hátában érzi
A boncmester visszatértét
Pontokat jelöl

Között

Előre dőlnek
Fekete útitársak
között havazik

Szökés

Ismeretlen táj
Az úton kihúlt léptek
Fordított szökés

Tánc

Vad lombok tánca
Kifagyott ostorlámpák
Lengnek az űrben

Villám

Arcához ért csak
Egy villám örökléte
A lepke árnyán

Hit

Az eget nézte
szemébe szilánk zuhant
Át a szívéig

Hiány

Meztelen állat
Csatakos patyolat közt
Sír csak sírdogál

Gyanú

Emléke fölött
Törmelék-piramis
A bogár figyel

Készülődés

Fölvert avarban
Elnyugszik a sebzett éj
A halál még vár

Menekülés

Megalázza a
Szárnyverésnyi létezés
Elhallgat - merül

Közeledés

I.

áthaladsz egy sötét udvaron
törmelék hűgyszag penészes homály
belépsz Tétován nézed a szobát
tépett függöny Lóg az ablakon

az asztalon alma Nagy halom
könyv Valaki egy hervadt orgonát
hagyott ott A levegőben sovány
szárnyad Kitölti a fájdalom

a kilincs még kezekben Remeg
ujjad Hűvös fém emléke ébred
: szégyen Mohón keresi szemed

a *másikat* Hirtelen megérted
hogy ez lesz az utolsó menet
lerogysz Gyomrodba húzod fel térded

II.

a hídon mostanában éj van
halk neszekkel vizet ér Az álom
leng a fényes hideg pókfonalon
alszik A lét zöld dióhéjban

zöld dióhéjban híd és éj van
bárányszív Lüktet homályos tálon
fönnakad a lét fényhideg hálón
: fuldokló kéz zsíros fazékban

hídon álom és zöld dióhéj
van Jeges ágakról aláhull a
fekete Bárányszív kihűlt éj

a test meghasad Kifáradt gyurma
álomban zöld dióhéj Lóganéj
a hídon Áll hallgat Vár és tudja

III.

ez már a hajnal fényrongyai
föllebegnek Te még Félkönyéken
mintha egy Szinyei-Merse képen
épp akarsz valamit mondani

mert rezzenek tested halmai
vörösbor-nyomok Öled medrében
így *öldött meg* nemrég a szégyen
az asztalon Még a tegnapi

tenger és vacsoramorzsalék
álmodat tartja A lepkecsontváz
valék tudatlan Benned valék

a gyönyör tömött bárkái hozták
a halált és úgy Zuhantunk szét
ahogy a könyvek egykor Megmondták

A szomjúság nyelvén

Petőfi S. János koszorúgyűjteményébe

(Alkonyati vernisszázs)

mészfalban Homályos patkánylyukak
befelé Táruló boltozat fakó
alkonyati vernisszázs Arcukat
ronggyal lefedik Árnyukon hintaló

lép át A szentek Nyomában huzat
kever pernyét Kereng az űrben Hajó
árbocán gyermek Semmibe mutat
ó Jel mely mégiscsak Hiába való

akár A létre visszapergő méz
hallgat De minden homályból Ő néz
át a Hatalmas arcú zabál Földet

lombok között Száraz neszező kéz
matat Aláhull az elvesző Rész
a lélek Járatai eltömődtek

(Arcodhoz mászik)

a lélek járatai Eltömődtek
már Homok pereg lágy lepedőre
S hangyák nyála csak Kevés erőre
lenne Szükség a horizontig Jönnek

előre A lények Zabálnak földet
jajgatás Alvad elmerül Kőbe
olvad a karja felvésve Bűne
szétárad rezgő Csápok erőlködnek

följebb Csontból az emlék Kiválik
mögéje ért Illatok lefödnek
s Halottan néz foszlik Szét a másik

esik a lélek Ázik lehet Könnyebb
a mondhatatlan Arcodhoz mászik
úrpor és eső Űtődik a ködnek

(Lebontogatja csontját)

űrpor és Eső ütődik a ködnek
Vér fölszivárog Izmok erőködnek
mélyben Hangyák áradnak a hajnal
repedésein Letakart arccal

a halott Lány hever Verejtékcseppek
dermednek a combján Haját a földnek
adja szétvágott Szemén tompa zajjal
át a kép zuhan Magára hagyja

a látvány Az emlék Lebontogatja
csontját az Érzelmek könnyű Fogatja
a kisgyermekkel Száll tépett utat

szánt A kerék minden Vad fordulatra
felsír és ölében a halott Apja
feltartott ujj a semmire mutat

(A kő fogadja)

feltartott ujjá Semmire mutat
ott Van és talán már Nem lesz ott soha
nincs a szeretetre Sem többé oka
verdeső Szárny a fölsértett tudat

kutatja Mi vetette sorsukat
oda Az agy lágy lüktető Kocsonya
loccsan ahogy A kő fogadja Csoda
sincs eső Veri a patkánylyukat

férgek kara Lapedőn felugat
keze Lelóg a földre Titkukat
kibontja Felhasad kihül Nagykabát

verdes Ledönti a korhadt szilvafát
valami Fény a partról még Odalát
betemette már a hó Az utat

(Bemozdul a képbe)

betemette már a hó Az utat
sötét lökés A testre mért ütés ez -
sikoly Zuhanás s utána Mozdulat
felé Egy félhalott ahogy Felébredt

a fény Kötélén a pók vár Tucat
nyi áldozat Szeme rámered Tépked
ködöt Beborítja könnyü ámulat
előre dől Akár ha lusta részeg

hajó Fedélzetén egy zongorahúr
bemozdul A képbe a gyűrűk árnya
sokáig áll Csak áll és néz Utána

ez hát A kis belezők arany Kora
sötétben - a kéz magára Húz földet
odafent akasztott Varjak zörögnek

(Einstein-éj)

odafent akasztott varjak Zörögnek
Einstein-éj - kockát vet Istenkéz Följebb
szétszórt zsetonok A csillagképek

mögül arca Rámered a világra
nézi elejti Többé nem csodálja
rálép álmában Felsír a gyerek

kint Kutyaugatás emléke Szitál
karja Bénán lelóg A lábainál
a mélység Kékvörös pora kereng

akár A nyugati szél Nyomában tél
nyomában sár meghal Mire odaér
a párnán Csak dermedt hamusziget

a száraz Mákgubók egyre zörögnek
átszivárog vére Arccal a ködnek

(Semmiel teli)

átszivárog vére arccal A ködnek
tétova hideg nyúllábak Ütődnek
oldalához a hangok Beleégnek
a dörrenésbe Kilógó nagy fércek
hósávok feketén Jajdult a föld
nyomán Föléje kerül És csak mintha
mosolyog Ingét lefosztja Hajítja
a tűzbe És felnevetnek Lángok
között Bágyasztó hullám merül Átcsap
húsában rázkódik Ébred Az állat
szimatolva Fölemeli orrát
nézi Gyöngéd terror Ahogy emeli
átnyúl rajta Öle semmiel Teli
selymek Homályában patkány Matat

(Felhúzott térdel)

selymek Homályában patkány Matat
szemét között Felhúzott térdel Sűgja
a Szívnek meg kell hálnia Hanyatt
fekszik Beomlott is Az idő Kútja
csobban Homályhoz ér A pillanat
kitárul Fordul Megérinti újra
szétporlad Szemhéja mögött falak
hidege és A fejét belefúrva
borzong Az oszlopsoron túl a szárny Ráng
a múlt Egy pillanat és szétszéled
mégis Romlott napfelkelte-kék Hátrébb
nyúl Kezéhez ütődnek a fényes
drótok Teste a holt vásznakon Áté
leng Az inga szétrágja A létet

(Szétrágja a létet)

leng az inga Szétrágja a létet
elsuhan A vonat égő tájon Fut
át Porcelán éjszaka kísértet

kereng szél Ropogtat lassú szenet
a Hiány közben Elrohasztja Húsát
belepik Nagyfejű ezüst legyek

homály Ereit dagadt kötelek
átragozzák A felé borult éhség
nyelvén Matt hideg szívének Mered

hosszan Feloldódik a pillanat
szénmorzsán Csikorog az elfolyt Fénycsík
peremén lóg Nem ér oda Marad

végül feléje Nyúl felsír A másik
merül s Az arca zöld Holdfényben ázik

(Beleégett zuhanás)

merül s Az arca zöld Holdfényben ázik
kihúlt szivarhamu Ablak Peremén
remeg Alánéz szédül és ha bármit
lát - Isten Kioltja benne a reményt
a sáros deszkákon Megolvadt szögek
Szétsorognak Mennyei ólomöntés
keserű füstje Árnny tömjént töltöget
a résekbe Arca nyitva Szárny fönt és
a beleégett zuhanás Rajzolat
a kőben Mintha értené Pedig csak
álmodja vagy Éli és még A vonat
is majd A közelgő forró Kavicspad
óceándörgésbe fulladt Részlet
:meredő Vasak közt vezetékek

(Elfordul benne)

meredő vasak közt Vezetékek
alvadt árnya A falban Patkányjárat
huzat Surran sikoltva Felébred

Szégyen-méz Nem tudja milyen Vétek
borít mögéje Szikár homály-árnyat
elborzad Bár édes Mit elé tesz

le Fölemelné mozdul Leejti
megreccsen Elfordul benne A váz is
fluoreszkál akár Cipőpertli
melynek végén ott Fityeg London Párizs

látta Nem látott semmit És ennyi
fulladt nyakon a Forró kavics-kláris
akad az ágra bodza Belengi
kényes testében Lassú halál Játszik

(Homályt fal)

kényes Testében lassú halál Játszik
a kihalt utcákon Megáll És lépked
ismét Mögötte fehér visszhang Vérpád
árnyéka Ropog mélyen mintha Másik

motoszkál Rátalál végül A holdra
denevér tapad Homályt fal a szája
még nem sejtí Az egész üres Forma

előredől Haján lét finom korma
Csukott halak És vergődés Utána
bámul Esését nincs aki Fölfogja

a sírást Visszatér mögötte Ébred
emelkedő térben A gyermek mászik
át markában Véres fog Már látszik
mancsa Rezzen emeli a létet

(Emeli a létet)

Mancsa rezzen emeli A létet
párába vonja Száján hab s vér Játszik
s halál Követi amerre lépked
vár Felhasadt horizontnál A másik

elvéti útját Utána mordul
oldalt húzódik Vissza fájás éri
kedvetlenül Kortyol még a borból
nem jut el Mégsem a megemelt létig
hunyorog Tudja A vak dombon Túl
már nem lesz így Hát nem is játssza végig
majd Átszakadt vásznon hideg Képek
üregek Később fogja el a pánik
csak Szájában hangyák Nevetgélnek
oldalán mart seb Nem jut el odáig

(Romkert a képen)

oldalán mart Seb nem jut El Odáig
fekszik Szétszivárog esőverésben
szimatol Nyög a másik kettő Párizk
beég a széle A romkert A képen
merül Szédület elfog alig Látszik
sovány Vállá homályt mereget Éppen

törött szobrok Szomjan szökőkutak
permete szítál Sebre kötésre
mögötte áll de Nem veszi észre
földet Húz rá Elvonja arcukat

fölmered menedék után Kutat
kirajzolódik Végső szökése
nincs Kapaszkodik Rácsüng a létre
mészfalban Homályos patkánylyukak

(Lassú halált játszik)

MÉSZFALBAN HOMÁLYOS PATKÁNYLYUKAK
A LÉLEK JÁRATAI ELTÖMÖDTEK
ŰRPOR ÉS ESŐ ÜTŐDIK A KÖDNEK
FELTARTOTT UJJ A SEMMIRE MUTAT

BETEMETTE MÁR A HÓ AZ UTAT
ODAFENT AKASZTOTT VARJAK ZÖRÖGNEK
ÁTSZIVÁROG VÉRE ARCCAL A KÖDNEK
SELYMEK HOMÁLYÁBAN PATKÁNY MATAT

LENG AZ ÍNGA SZÉTRÁGJA A LÉTET
MERÜL S AZ ARCA ZÖLD HOLDFÉNYBEN ÁZIK
MEREDŐ VASAK KÖZT VEZETÉKEK

KÉNYES TESTÉBEN LASSÚ HALÁL JÁTSZIK
MANCSA REZZEN EMELI A LÉTET
OLDALÁN MART SEB NEM JUT EL ODÁIG

Mesterszonett-kópiák

16.

befelé Táruló boltozat fakó
már Homok pereg lágy lepedőre
Vér fölszivárog Izmok erőlködnek
ott Van és talán már Nem lesz ott soha
sötét lökés A testre mért ütés ez -
Einstein-éj - kockát vet Istenkéz Följebb
tétova hideg nyúllábak Ütődnek
szemét között Felhúzott térddel Sújja
elsuhan A vonat égő tájon Fut
kihúlt szivarhamu Ablak peremén
alvadt árnya A falban Patkányjárat
a kihalt utcákon Megáll És lépked
párába vonja Száján hab s vér Játszik
fekszik Szétszivárog esőverésben

17.

alkonyati vernisszázs Arcukat
S hangyák nyála csak Kevés erőre
mélyben Hangyák áradnak a hajnal
nincs a szeretetre Sem többé oka
sikoly Zuhanás s utána Mozdulat
szétszórt zsetonok A csillagképek
oldalához a hangok Beleégnek
a Szívnek meg kell halnia Hanyatt
át Porcelán éjszaka kísértet
remeg Alánéz szédül és ha bármit
huzat Surran sikoltva Felébred
ismét Mögötte fehér visszhang Vérpád
s halál Követi amerre lépked
szimatol Nyög a másik kettő Párzik

18.

ronggyal lefedik Árnyukon hintaló
lenne Szükség a horizontig Jönnék
repedésein Letakart arccal
verdeső Szárny a fölsértett tudat
felé Egy félhalott ahogy Felébred
mögül arca Rámered a világra
a dörrenésbe Kilógó nagy fércek
fekszik Beomlott is Az idő Kútja
kereng szél Ropogtat lassú szenet
lát - Isten Kioltja benne a reményt
Szégyen-méz Nem tudja milyen Vétek
árnyéka Ropog mélyen mintha Másik
vár Felhasadt horizontnál A másik
beég a széle A romkert A képen

19.

lép át A szentek Nyomában huzat
előre A lények Zabálnak földet
a halott Lány hever Verejtékcsöppek
kutatja Mi vetette sorsukat
a fény Kötelén a pók vár Tucat
nézi elejti Többé nem csodálja
hósávok feketén Jajdult a föld
csobban Homályhoz ér A pillanat
a Hiány közben Elrohasztja Húsát
a sáros deszkákon Megolvadt szögek
borít mögéje Szikár homály-árnyat
motoszkál Rátalál végül A holdra
elvéti útját Utána mordul
merül Szédület elfog alig Látszik

20.

kever pernyét Kereng az űrben Hajó
jajgatás Alvad elmerül Kőbe
dermednek a combján Haját a földnek
oda Az agy lágy lüktető Kocsonya
nyi áldozat Szeme rámered Tépked
rálép álmában Felsír a gyermek
nyomán Föléje kerül És csak mintha
kitáruul Fordul Megérinti újra
belepik Nagyfejű ezüst legyek
Szétszorognak Mennyei ólomöntés
elborzad Bár édes Mit elé tesz
denevér tapad Homályt fal a szája
oldalt húzódik Vissza fájás éri
sovány Vállá homályt mereget Éppen

21.

árbocán gyermek Semmibe mutat
olvad a karja felvésve Bűne
adja szétszivarog Szemén tompa zajjal
loccsan ahogy A kő fogadja Csoda
ködöt Beborítja könnyü ámulat
kint Kutyaugatás emléke Szítál
mosolyog Ingét lefosztja Hajítja
szétporlad Szemhéja mögött falak
homály ereit dagadt kötelek
keserű füstje Árnny tömjént töltöget
le Fölemelné mozdul Leejti
még nem sejtí Az egész üres Forma
kedvetlenül Kortyol még a borból
törött szobrok Szomjan szökőkutak

22.

ó Jel mely mégiscsak Hiába való
szétárad rezgő Csápok erőlködnek
át a kép zuhan Magára hagyja
nincs eső Veri a patkánylyukat
előre dől Akár ha lusta részeg
karja Bénán lelóg A lábainál
a tűzbe És felnevetnek Lángok
hidege és A fejét belefúrva
átragozzák A felé borult éhség
a résekbe Arca nyitva Szárny fönt és
megreccsen Elfordul benne A váz is
előredől Haján lét finom korma
nem jut el Mégsem a megemelt létig
permete szítál Sebre kötésre

23.

akár A létre visszapergő méz
följebb Csontból az emlék Kiválik
a látvány Az emlék Lebontogatja
férgék kara Lepedón felugat
hajó Fedélzetén egy zongorahúr
a mélység Kékvörös pora kereng
között Bágyasztó hullám merül Átcsap
borzong Az oszlopsoron túl a szárny Ráng
nyelvén Matt hideg szívének Mered
a beleégett zuhanás Rajzolat
fluoreszkál akár Cipőpertli
Csukott halak És vergődés Utána
hunyorog Tudja A vak dombon Túl
mögötte áll de Nem veszi észre

24.

hallgat De minden homályból Ő néz
mögéje ért Illatok lefödnek
csontját az Érzelmek könnyű Fogatja
keze Lelóg a földre Titkukat
bemozdul A képbe a gyűrűk árnya
akár A nyugati szél Nyomában tél
húsában rázkódik Ébred Az állat
a múlt Egy pillanat és szétszéled
hosszan Feloldódik a pillanat
a kőben Mintha értené Pedig csak
melynek végén ott Fityeg London Párizs
bámul esését sincs aki Fölfogja
már nem lesz így Hát nem is játssza végig
földet Húz rá Elvonja arcukat

25.

át a Hatalmas arcú zabál Földet
s Halottan néz foszlik Szét a másik
a kisgyermekkel Száll tépett utat
kibontja Felhasad kihül Nagykabát
sokáig áll Csak áll és néz Utána
nyomában sár meghal Mire odaér
szimatolva Fölemeli orrát
mégis romlott napfelkelte-kék Hátrébb
szénmorzsán Csikorog az elfolyt Fénycsík
álmodja vagy Éli és még A vonat
látta Nem látott semmit És ennyi
a sírást Visszatér mögötte Ébred
majd Átszakadt vásznon hideg Képek
fölmered menedék után Kutat

26.

lombok között Száraz neszező kéz
esik a lélek Ázik lehet Könnyebb
szánt A kerék minden Vad fordulatra
verdes Ledönti a korhadtt szilvafát
ez hát A kis belezők arany Kora
a párnán Csak dermedt hamusziget
nézi Gyöngéd terror Ahogy emeli
nyúl Kezéhez ütődnek a fényes
peremén lóg Nem ér oda Marad
is majd A közelgő forró Kavicspad
fulladt nyakon a Forró kavics-kláris
emelkedő térben A gyermek mászik
üregek Később fogja el a pánik
kirajzolódik Végső szökése

27.

matat Aláhull az elvesző Rész
a mondhatatlan Arcodhoz mászik
felsír és ölében a halott Apja
valami Fény a partról még Odalát
sötétben - a kéz magára Húz földet
a száraz Mákgubók egyre zörögnek
átnyúl rajta Öle semmivel Teli
drótok Teste a holt vásznakon Áté
végül feléje Nyúl felsír A másik
óceándüörgésbe fulladt Részlet
akad az ágra bodza Belengi
át markában Véres fog Már látszik
csak Szájában hangyák Nevetgélnek
nincs Kapaszkodik Rácsüng a létre

Elsüllyedt szonettek

(szárnya sem)

Csak megérintette, s tovalebent,
nyomot sem hagyva maga után.
Szárnya sem vesztette hímporát,
s *az* nem tudta többé, hol az Isten.

Csak összetörte, s hagyta szétesni
mint játékát forró kisgyerek.
Hold gurult az égen, nagy, kerek
Kék pofáján átütött a semmi.

Papírvirágokat szórt a vízbe,
lába nyomát örvény kavarta.
Szájában nem ismert rá az ízre
mely kísértette - a fényes balta
kettévágta a múltját. Hitte:
szerelme átment a holnapba

(hol az Isten?)

Nyomot sem hagyva maga után...
Szárnya sem vesztette hímporát,
s *az* nem tudta többé, hol az Isten.
Csak összetörte, s hagyta szétesni
mint játékát forró kisgyerek.
Hold gurult az égen, nagy, kerek
Kék pofáján átütött a semmi.
Papírvirágokat szórt a vízbe,
lába nyomát örvény kavarta.
Szájában nem ismert rá az ízre
mely kísértette - a fényes balta
kettévágta a múltját. Hitte:
szerelme átment a holnapba.
Csak megérintette. S tovalebent

(hagya szétesni)

Szárnya sem vesztette hímporát,
s *az* nem tudta többé, hol az Isten.
Csak összetörte, s hagyta szétesni
mint játékát forró kisgyerek.

Hold gurult az égen, nagy, kerek
Kék pofáján átütött a semmi.
Papírvirágokat szórt a vízbe,
lába nyomát örvény kavarta.

Szájában nem ismert rá az ízre
mely kísértette - a fényes balta
kettévágta a múltját. Hitte:

szerelme átment a holnapba -
csak megérintette, s tovalebent.
Nyomot sem hagyva maga után

(játékát, forró)

S *az* nem tudta többé, hol az Isten -
Csak összetörte, s hagyta szétesni
mint játékát forró kisgyerek.

Hold gurult az égen, nagy, kerek,
kék. Pofáján átütött a semmi.
Papírvirágokat szórt a vízbe,
lába nyomát örvény kavarta.

Szájában nem ismert rá az ízre
mely kísértette - a fényes balta
kettévágta a múltját. Hitte:

szerelme átment a holnapba.
Csak megérintette, s tovalebent.
Nyomot sem hagyva maga után.
Szárnya sem vesztette hímporát

(nagy, kerek)

Csak összetörte, s hagyta szétesni
mint játékát forró kisgyerek.
Hold gurult az égen, nagy, kerek
Kék pofáján átütött a semmi.

Papírvirágokat szórt a vízbe,
lába nyomát örvény kavarta.
Szájában nem ismert rá az ízre
mely kísértette - a fényes balta

kettévágta a múltját. Hitte:
szerelme átment a holnapba.
Csak megérintette, s tovalebbsent,
nyomot sem hagyva maga után.
Szárnya sem vesztette hímporát.
S *az* nem tudta többé, hol az Isten

(átütött a semmi)

Mint játékát forró kisgyerek...
Hold gurult az égen, nagy, kerek
Kék pofáján átütött a semmi.
Papírvirágokat szórt a vízbe,

lába nyomát örvény kavarta.
Szájában nem ismert rá az ízre
mely kísértette - a fényes balta

kettévágta a múltját. Hitte:
szerelme átment a holnapba.
Csak megérintette, s tovalebbsent.

Nyomot sem hagyva maga után.
Szárnya sem vesztette hímporát,
s *az* nem tudta többé, hol az Isten.
Csak összetörte, s hagyta szétesni

(papírvirágokat szórt)

Hold gurult az égen. Nagy. Kerek.
Kék pofáján átütött a semmi.
Papírvirágokat szórt a vízbe.

Lába nyomát örvény kavarta.
Szájában nem ismert rá az ízre
mely kísértette - a fényes balta

kettévágta a múltját. Hitte:
szerelme átment a holnapba,
csak megérintette. S tovalebent.
Nyomot sem hagyva maga után.

Szárnya sem vesztette hímporát.
S *az* nem tudta többé, hol az Isten.
Csak összetörte, s hagyta szétesni.
Mint játékát forró kisgyerek

(örvény kavarta)

Kék pofáján átütött a semmi,
papírvirágokat szórt a vízbe.
Lába nyomát örvény kavarta.

Szájában nem ismert rá az ízre
mely kísértette - a fényes balta
kettévágta. A múltját hitte:

szerelme átment a holnapba,
csak. Megérintette, s tovalebent.
Nyomot sem hagyva maga után.

Szárnya sem vesztette hímporát,
s *az* nem tudta többé, hol az Isten,
csak. Összetörte, s hagyta. Szétesni
mint játékát forró kisgyerek.
Hold gurult. Az égen, nagy. Kerek

(nem ismert rá)

Papírvirágokat szórt a vízbe,
lába nyomát örvény kavarta.
Szájában nem ismert rá az ízre

mely kísértette - a fényes balta
kettévágta a múltját. Hitte:
szerelme átment a holnapba.

Csak megérintette, s tovalebent.
Nyomot sem hagyva maga után.
Szárnya sem vesztette hímporát
s *az* nem tudta többé, hol az Isten.

Csak összetörte, s hagyta szétesni
mint játékát forró kisgyerek.
Hold gurult az égen, nagy, kerek
Kék pofáján átütött a... Semmi

(mely kísértette)

Lába nyomát örvény kavarta.
Szájában nem ismert rá az ízre
mely kísértette - a fényes balta.
Kettévágta a múltját. Hitte:

szerelme. Átment a holnapba,
csak megérintette, s tovalebent.
Nyomot sem hagyva maga után.
Szárnya sem vesztette hímporát,

s *az* nem tudta többé, hol az Isten.
Csak. Összetörte. S hagyta. Szétesni
mint. Játékát forró. Kisgyerek

hold. Gurult az égen. Nagy. Kerek.
Kék. pofáján átütött. A semmi
papírvirágokat szórt a vízbe

(kettévágta, hitte)

Szájában nem ismert rá az ízre
mely kísértette - a fényes balta
kettévágta a múltját. Hitte:
szerelme átment a holnapba.

Csak megérintette, s tovalebent.
Nyomot sem hagyva maga után.
Szárnya sem vesztette hímporát.
S *az* nem tudta többé, hol az Isten.

Csak összetörte, s hagyta szétesni.
Mint játékát forró kisgyerek.
Hold gurult az égen, nagy, kerek.

Kék pofáján átütött a semmi.
Papírvirágokat szórt a vízbe.
Lába nyomát örvény kavarta

(átment a holnapba)

mely kísértette - a fényes balta
kettévágta a múltját. Hitte:
szerelme átment a holnapba.

Csak megérintette, s tovalebent,
nyomot sem hagyva maga után.

Szárnya sem vesztette hímporát -
s *az* nem tudta többé, hol az Isten.

Csak összetörte. S hagyta szétesni,

Mint játékát forró kisgyerek.
Hold gurult az égen, nagy, kerek
Kék pofáján átütött a semmi.

Papírvirágokat szórt a vízbe,
lába nyomát örvény kavarta,
szájában nem ismert rá. Az ízre

(megérintette, tovalebbsent)

Kettévágta a múltját. Hitte:
szerelme átment a holnapba.
Csak megérintette, s tovalebbsent.
Nyomot sem hagyva maga után.

Szárnya sem vesztette hímporát.
S *az* nem tudta többé, hol az Isten.
Csak összetörte. S hagyta szétesni.
Mint játékát forró kisgyerek.

Hold gurult az égen. Nagy, kerek
Kék pofáján átütött a semmi.
Papírvirágokat szórt a vízbe,
lába nyomát örvény kavarta.
Szájában nem ismert rá az ízre
mely kísértette. - A fényes balta

(nyomot se hagyva)

Szerelme átment a holnapba.
Csak megérintette, s tovalebbsent.
Nyomot sem hagyva maga után.
Szárnya sem vesztette hímporát.

S *az* nem tudta többé, hol az Isten.
Csak összetörte, s hagyta szétesni.
Mint játékát forró kisgyerek.
Hold gurult az égen, nagy, kerek.

Kék pofáján átütött a semmi.
Papírvirágokat szórt a vízbe.
lába nyomát örvény kavarta.

Szájában nem ismert rá az ízre.
Mely kísértette - a fényes balta.
Kettévágta a múltját. Hitte

Távolodás

I.

ez a szélverés Megalázó
ahogy csapkodja az ablakokat
homályba merül el a boltozat
on az írás Apa nyútt zászló
val kezében Rossz lemezjátszó
recsegő slágerére Lép szokot
lan arccal Talán fénykép riogat
így Egy repülő égi átló
mentén húz Felfelé a korsó
mélyén Múlt ragacsos alvadéka
valami szerelem De torzó
ban maradt És holdszilánk A téglá
repedéseiben és Olcsó
kolbász Meg színesben biszku béla

II.

a tenger sirályokkal vemhes
piciny talpa alatt kagylók Csigák
ropognak Vitorlát lát Felkiált
meglódul Az állatka reszket
odabent Várja hogy majd csend lesz
kint nap Süt és átragyog A világ
üvegre olvad akár A hiány
árnyéka egy kavicsot felvesz
még az omlás Csak később Zajjal
zuhanás sója rakódik pilla
natra Bentre táguló jajjal
éli át öklét Összeszorítva
: lefelé Pedig öntudatlan
vérétől Sötét a fehér szikla

III.

fénytelen napok A késeken
homály Ablakfény Az olaj kihűl
ahogy ott ül Mindig csak Egyedül
már Megérthető de Léttelen

hideg van Halkuló értelem
mel fogja át Leejti Felvidul
a percegésén Azután vadul
a fájdalom Átjár végtelen

nek tűnő Hang összeér Vége
a tehén Szájában teniszlabda
felsír És ragyog a méhe

béke-por szítál és széthasadva
lüktet Veranda hús Kövére
dől le Szilvalekvárhamu Abda